

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΧΕΛΩΝΗ ΚΑΟΥΑΝΗ

Εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Νεῖλου ἀπαντᾷ παράδοξος χελώνη, περιέργως κατὰ τὴν μορφήν, λίαν ὁμως ἐνδιαφέρουσα κατὰ τοὺς τρόπους τοῦ ζῆν: ἡ Καουάνη.

Κατὰ γενικὸν κανόνα τὰς χελώνας δὲν διακρίνει νοσημοσύνη. Κατ' ἐξαιρέσειν ὁμως ἡ Καουάνη πονηρὰ καὶ ἐπιτήδειος οὕσα, ἐξεῦρε στρατήγημα πρωτοτυπώτατον ὅπως δυνήθῃ νὰ καταφάγῃ τὸν πελώριον κροκόδειλον. Ἐξετάσωμεν ἐν πρώτοις τὸ ζῶον.

Φαντάσθητε τρεῖς σειρὰς φολιδῶν ὑβοειδῶς τεταγμένων, χρώματος κιτρίνου στιλπνοῦ ὡς τὸ τοῦ χρυσοῦ, τῆδε κακίσει ὀδοντοειδεῖς προεξοχὰς καὶ ὠραίας μελαίνας κηλίδας στιζούσας τὸ χέλυον αὐτῆς, ῥύγχος ὀξὺ καὶ πόδας παραδόξους, παμμεγίστους, εὐρεῖς καὶ μαλθακοὺς, ὁμοιάζοντας μὲ πτερύγια. Οἱ ἔκτακτοι οὗτοι πόδες δεικνύουσιν ὅτι τὸ ζῶον εἶναι ἀμφίβιον, δυνάμενον νὰ ἐξέρχεται τῶν ὑδάτων καὶ βαδίξῃ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς.

Ἡ πελώριος αὕτη χελώνη, διότι ἐξικνεῖται τὸ μέγεθος αὐτῆς μέχρις ἐνὸς μέτρου, δὲν ἀρκεῖται τρώγουσα μόνον χόρτα, ποθεῖ στερεὰν τροφήν. Ἐχει ἀνάγκην κρέατος, ζώσης σαρκός, τεμαχίων ἐκλεκτῶν, διότι δὲν εἶναι μόνον λαίμαργος, ἀλλὰ καὶ ὀφιομαγνής. Ἡ Καουάνη ἐν τῇ πάλῃ τῆς ὑπάρξεως ἀνέλαβε νὰ κατατρώγῃ τοὺς ἄλλους, μάλιστα τοὺς ἰσχυροτέρους, τοὺς ἀγριωτέρους, τοὺς φρικωδεστέρους. Μὴ οὕσα ἀρεκτὰ ῥωμαλέα, καταφεύγει εἰς τὴν πονηρίαν καὶ τὴν ἐνέδραν, δι' ἧς θριαμβεῖει τῶν ἡρακλέων καὶ γιγάντων.

Ἴδου ὁ κροκόδειλος, ὁ γιγάντειος οὗτος παῦρος, ὅστις ἐξαπλοῦται ὡς δοκὸς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων, ἢ ἀναπαύεται ὡς τερατώδης ῥίζα ἐπὶ τῶν ὄχθων τῶν μεγάλων ποταμῶν. Ἡ Καουάνη λατρεύει τὴν μαλθακὴν καὶ λευκὴν αὐτοῦ σάρκα, τὴν εὐγευστον ὡς νεαροῦ κάλαμος· ἰδίᾳ μάλιστα ὑπεργαπᾷ τὴν ἐξαιρετον αὐτοῦ οὐραν. Δύναται ὁμως νὰ παλαίσῃ κατὰ τοῦ κολοσσοῦ τούτου; ὄχι βεβαίως. Ὁ κροκόδειλος διὰ τῆς σιαγόνας του θά τὴν ἔκοπτεν εἰς δύο ὡς διὰ ψαλίδας. Τί κάμνει τότε ἡ χελώνη; Αὕτη ἐνεδρεῖει, παρατηρεῖ, ἀναμένει, ὅπως εὐτυχῆς συγκυρία βοήθησῃ ταύτην, ἵνα ἀκινδύνως ἐπιτύχῃ τὸ ἀρεστόν της θήραμα.

Ὁ κροκόδειλος ἀφροῦ ἀναπαυθῆ νωχελῶς ἐπὶ τῆς ὄχθης, ἀνὰ μέσον τῶν ψιθυρίζοντων καλάμων, καὶ τῶν χρυσοφθάλμων φοινικοπτέρων τῶν πληττόντων τὰς ῥοδίνας αὐτῶν πτέρυγας, κινεῖται βαρῶς, πλήττει τὴν φρικώδη αὐτοῦ σιαγόνα χασμώμενος, καὶ ἀνυψῶν τὸν πόδα ἀποφασίζει νὰ περιπατήσῃ ὀλίγον.

Δυστυχία εἰς πάντα, ἀνθρώπους καὶ ζῶα, οἵτινες θά ἐμπέσωσιν εἰς τὸ ἀκόρεστον στόμα τοῦ ἀρχαίου τούτου θεοῦ. Καὶ ἐν τούτοις μᾶλλον ὁ κροκόδειλος εἶναι ἄξιος οἰκτιρμοῦ. Μόλις οὗτος εὐρέθῃ ἐν κοίλῃ τινὶ ὀδῶ, ἐν στενῶ διαδρόμῳ, ἐνῶ δὲν θά δύναται νὰ στρέψῃ, ἡ χελώνη καταφθάνει κροτοῦσα τὰς

φολιδὰς αὐτῆς, λαμβάνει διὰ τῶν σιαγῶνων της τὴν ποθουμένην οὐραν τοῦ τέρατος καὶ τὴν κατατρώγει, τὴν καταβροχθίζει, τὴν κατατέμνει, τὴν καταπίνει ἡδέως. Ὅποιον γεῦμα!

Διὰ τὸν δυστυχεῖ ὁμως κροκόδειλον ὁποῖα βάσανος! Κατατρωγόμενος ζῶν, τρέμει, κινεῖται, περιδινεῖται, ἐγείρεται, καταβιβάζει τὴν κολοσσαίαν κεφαλὴν, καὶ ἐκ τοῦ βαραθρώδους στόματός του ἐκβάλλει κλαυθμὸν σπαρακτικόν, ὅμοιον πρὸς τὸν τοῦ νηπίου.

Ἡ χελώνη ὁμως οὐδόλως συγκινουμένη ὑπὸ τῶν τοιούτων παρκαπόνων, συμπληροῖ τὸ γεῦμά της. Ἄμα δὲ χορτασθῆ ἀναρριχᾶται ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ κοίλου δρόμου, καὶ κερυμμένη ἐν τῇ γλῶττῃ πέπτει μεθ' ἡδονῆς, τὸ βλέμμα ἔχουσα ἐστραμμένον ἐπὶ τοῦ θύματός της, τοῦ ἐδέσματός της.

Ὅταν δὲ πάλιν ἐπιθυμῆσῃ νέας τροφῆς, ἐγκαταλείπει τὸ καταφύγιον καὶ βραδέως βαίνουσα ἐπαναλαμβάνει τὸ φαγητόν. Οὕτως ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπανερχεται πεντάκις ἢ ἐξάκις εἰς τὸ δεῖπνον. Ὁ δυστυχῆς κροκόδειλος ποθεῖ τὰ μέγιστα νὰ ἐγείρῃ τὴν τράπεζαν ἀπερχόμενος, πῶς ὁμως νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀδιεξόδου, ἐν ἣ ἔροιφεν αὐτὸν ἡ βλακεία του; Ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν τὸ μέγα του σῶμα ἐλαττοῦται καὶ δὲν παραμένει ἢ τὸ ἡμισυ τοῦ κροκόδειλου. Ἐφ' ὅσον αὐξάνουσιν αἱ ὀδύνας του ἐπὶ τοσοῦτον αἱ δυνάμεις του ἐκλείπουσι, τὸ αἷμά του ῥέει, ἡ ζωὴ του ἐκφεύγει. Αὖριον δὲν θά μένῃ πλέον τοῦ τυράννου τῶν ὑδάτων παρὰ πελώριον στόμα ἡμιανοικτὸν καταβροχθιζόμενον ὑπὸ δισεκατομμυρίων ἐντόμων. Ἡ δὲ χελώνη ἡσυχος ἐξακολουθεῖ ἐνεδρεῦουσα ἕτερον θῦμα.

N. X. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 8 Δεκεμβρίου 1893. — Ὁ κ. Δαίρπεφελδ φέρει τὸν λόγον ἐπὶ τῶν προσφάτων ἀνασκαφῶν ἐν τῷ ναφ τῆς Νεανδρείας, τῆς πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Ἰλίου καὶ πρὸς ἀνατολὰς Ἀλεξανδρείας τῆς Τρωάδος ἀρχαίας ἑλληνικῆς πόλεως. Τὰς πρώτας αὐτοῦ ἐρεῖνας ἔκαμιν ἄλλοτε ὁ κ. Κολδεβιά, ὅστις καὶ ἐδημοσίευσε πρό τινας ἐν Βερολίνῳ προγράμματι εἰδικὴν περὶ αὐτῶν πραγματείαν, ὁ δὲ κ. Δαίρπεφελδ συνεπλήρωσεν αὐτὰς διὰ παρατηρήσεων ἐπὶ τόπου κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος, ὅποτε ἐνησχολεῖτο μετὰ τὰς ἐπὶ τοῦ Ἰλίου ἀνασκαφάς. Τὸ ὑπὸ Κολδεβιά ἀνακαλυφθὲν κτίριον ἐχαρακτηρίσθη τότε ὡς ναός, ὅστις τοῦτο τὸ ἰδιῶν εἶχε ὅτι συνίστατο μόνον ἐκ σηκοῦ ἔχοντος ἐσωτερικῶς μὲν ἀκριβῶς κατὰ τὸν ἄξονα σείραν 7 κίονων, ἐξωτερικῶς δὲ περιθεωμένου ὑπὸ κρηπιδομάτας ἀπλῶς ἄνευ κίονων. Κατὰ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τούτου εἶχεν ἐκφράσει ἀμφιβολίας τότε ὁ κ. Δαίρπεφελδ, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποβῆσῃ νὰν ἄνευ κίονων ἐξωτερικῶν, ὁμοίως δὲ ὑπόπτευεν ὅτι τὰ ἐκ τριῶν τεμαχίων συναρμολογηθέντα κιονόκρανα τῶν ἐσωτερικῶν κίωνων ἠνθῆκον πιθανῶς εἰς διάφορα τοιαῦτα. Καὶ ὅτι μὲν πράγματι ναὸς εἶνε τὸ κτίριον, ἐπέστη νῦν ἐκ τῶν προσφάτων παρατηρήσεων, ἀλλὰ τὸ κρη-